

Dit Queen Anne-pand uit 1903 in een prachtige straat in West-Cambridge staat op een groot, vlak perceel met veel vol-groeide bomen. Mooi geproportioneerde vertrekken en sierlijk houtwerk. Schuifdeuren en twee functionerende open haarden met de oorspronkelijke keramische tegels. Het huis moet worden opgeknapt; zie bijgevoegd inspectieverslag.

Het huis was een bouwval. Je kon er niet omheen. De advertentie stond al zeven maanden online en had aanvanke-lijk veel belangstelling getrokken en één zo laag bod dat de makelaar er niet eens op had gereageerd. De man had de ad-vertentie zelf opgesteld en hij was er terecht trots op. Het was een geweldige advertentie. Het was ook een enorme hoop slap gelul, zoals iedereen uiteindelijk ontdekte als ze het huis zagen. Een schaamteloze leugen. Het huis was een ramp. Een bodemloze put. Potentiële kopers namen gewoonlijk de vlucht als ze een minuut of twee door het bouwvallige inte-rieur hadden gestommeld.

Dus kampeerde Rick Hoffman, die het ouderlijk huis in Clayton Street zeventien jaar geleden was ontvlucht en plechtig had gezworen dat hij er nooit meer zou terugkeren, in zijn vaders voormalige werkkamer, op de eerste verdie-ping. Het kon in Boston vinnig koud zijn in december, maar hij had de belachelijk veel energie slurpende verwarming dichtgedraaid en sliep met al zijn kleren aan in een voor

poolexpedities geschikte slaapzak op de oude leren bank, naast een olieradiator. De werkkamer rook vaag naar kattenpis. Alle muren werden in beslag genomen door hoge, wankele boekenkasten met glazen deuren, vol juridische werken. Op het bureau van zijn vader stond een stokoude IBM-pc, in vroeg-computer ivoorgeel, die in een museum thuishoorde, en een oude Oki Data-matrixprinter. Als de jaren tachtig ooit zouden terugkomen, zou hij er klaar voor zijn. Zijn oude slaapkamer, waar hij had gewoond tot hij ging studeren, was nu een opslagplaats voor kapotte meubels en kartonnen dozen vol dossiers. Dus sliep hij op een leren bank in een kamer zou koud als een koelcel, in een vage geur van kattenpis.

Dit, realiseerde hij zich, was het dieptepunt van zijn leven.

Hij had nergens anders om te wonen. Een week geleden was hij gedwongen geweest zijn appartement in Back Bay te verlaten, dat hij had gedeeld met zijn (nu) ex-verloofde, tot Holly had verteld dat ze niet meer met hem wilde trouwen. Hij had een paar nachten doorgebracht in een motel in Soldiers Field Road in Brighton, maar zijn geld raakte te snel op. Hij had geen inkomsten meer. Hij had zijn cv naar tientallen tijdschriften en dagbladen gestuurd en niet één antwoord gekregen. Hij had zijn horloge, zijn mooie Baume & Mercier, op eBay verkocht en zijn dure kleren op een website gezet waar je ‘enigszins gebruikte kwaliteitskleding’ kon kopen of verkopen.

Zijn geld was bijna op. Hij mocht van geluk spreken dat hij een plek had waar hij gratis kon intrekken. Maar hij voelde zich niet bijster gelukkig in de koude bouwval in Clayton Street, het huis waarin hij en zijn zus waren opgegroeid.

Wendy, drie jaar jonger dan Rick, woonde in Bellingham, in de staat Washington, met haar partner Sarah, die een veganistisch restaurant had. ‘Verkoop het hele zootje toch,’ had

ze tegen Rick gezegd. ‘Het huis is een krot, maar de grond is vast een paar honderdduizend dollar waard. Ik zou het geld goed kunnen gebruiken.’

Voordat Holly de verloving had verbroken en hem uit hun appartement in Beacon Street had geschopt, had dat een goed plan geleken. Maar Rick had een dak boven zijn hoofd nodig, in elk geval tot hij weer werk had, overeind was gekrabbeld.

Tot twee maanden geleden was hij adjunct-hoofdredacteur geweest van *Back Bay*, een glossy gewijd aan de rijkaards en beroemdheden van Boston, de ritselaars en regelaars. Het besteedde precies genoeg slaafse aandacht aan topkoks, chique trouwerijen en beste barkeepers, met net dát vleugje sarcasme – een evenwichtsact op het scherpst van de snede – om inhalige en ambitieuze lezers te trekken die zichzelf intelligent en wereldwijs vonden, maar dat niet waren.

Een jaar of zeven, acht geleden had een grote private investeerder, een zekere Morton Ostrow, de tent overgenomen, *Back Bay* een geldinflux gegeven en het gladder en meer glossy gemaakt, het speeltje van een rijkaard. Het luidde een gouden tijd in van hoge salarissen en bijna ongelimiteerde onkostenvergoedingen. Je moest geld uitgeven om geld te verdienen, zei hij vaak. Hij verplaatste de redactielokalen van een klein maar elegant huis van rode bakstenen in Arlington Street in Back Bay naar een verbouwde fabriek in Harrison Avenue, in de sinds kort in trek zijnde, van kunstenaars vergeven SoWa-wijk in South End. Bakstenen en spanten, enorme negentiende-eeuwse industriële ramen en gladde betonnen vloeren. Feestjes in het donker, bunkerachtige clubs waar niemand binnenkwam, gesponsord door Ketel 1 of Stoli Elit.

Rick, die de film *All the President's Men* op een ontvan-

kelijke leeftijd had gehoord en erdoor geobsedeerd was geweest, had altijd Woodward of Bernstein willen worden, een onversaagde verslaggever die zich specialiseerde in het opsporen van overheidsfraude en samenzweringen op hoog niveau. Hij ging aan de slag bij de stadseditie van *The Boston Globe* en trok veel aandacht met onthullingen over winstgevende privégevangenissen. Hij schreef een artikel over corruptie bij de stedelijke taxibedrijven en een serie over hoe makkelijk het was om onder boetes wegens rijden onder invloed uit te komen. Hij was misschien, hield hij zichzelf voor, op de goede weg omhoog geweest naar een Woodward-en-Bernstein-status als hij niet op een boekpresentatie in Cambridge Mort Ostrow had ontmoet. Ostrow, een kleine, gedrongen kikkvors van een man, mocht Rick onmiddellijk. Hij werd voor een idioot salaris weggekocht bij de *Globe* om de aandacht die *Back Bay* aan de ‘machtselite’ schonk op te vijzelen – schandaaltjes op Harvard, gekonkel in het parlement van Massachusetts, geroddel onder de pasja’s van de hedgefondsen. Hij kreeg vergunning om door te prikken en aan het spit te steken.

Hij verwierf een groot appartement in Beacon Street en een bijpassende mooie, blonde vriendin. Hij en Holly bezochten elke avond wel een feest of een diner. Hij kon binnen een halfuur een tafel krijgen in de kleinste, meest exclusieve restaurants, het soort dat maanden tevoren volgeboekt is (niet jaren; het was hier tenslotte Boston). Als hij een pak droeg, was het door de kleermaker van Ostrow gemaakt (met echte knoopsgaten in de manchetten, het fijnste kamgaren, volledig gevoerd), voor een vriendenprijsje. Hij ontbeet elke week met Mort Ostrow aan diens vaste tafel in de Bristol Lounge van het Four Seasons.

Het was best een goed leven, zolang het duurde.

De radiator suiste en borrelde. Hij hoorde iets... *ritselen* ergens vlakbij in de muren. Een zacht rumoer, een krabbelend knaagdier. Muizen? Ratten? Eekhoorns? Er kon in de lange tijd dat het huis leeg had gestaan van alles naar binnen zijn gekomen door de schoorstenen of de ventilatiesleuven. Wie weet zaten er knaagdieren of vogels in de spouw. Hij stond op, luisterde even zwijgend, hoorde het zachte, krabbelende geluid in de buitenmuur van de werkkamer en ramde met zijn vuist op de muur.

Er klonk een harde dreun toen een van de boekenkasten omviel, zodat de inhoud op de grond kletterde en het glas versplinterde.

‘Shit,’ zei hij. Maar het gekrabbel was in elk geval opgehouden.

Overall lagen stukken glas, venijnige scherven die glinsterden in het ochtendlicht. Rode gebonden delen van *The Massachusetts Law Reporter* lagen uitgespreid op de vloer. Ricks vader, Leonard, was advocaat geweest, een eenmanspraktijk met enkele schimmige figuren als cliënt: stripdanseressen, pornobazen, clubeigenaars. Hij had kantoor gehouden in Washington Street in het centrum van Boston. Maar hij had altijd een duplicaatreeks van zijn wetboeken in zijn werkkamer thuis gehad.

Rick ging op zoek naar stoffer en blik om de glasscherven op te vegen. De bezemkast was naast de keuken, een verdieping lager.

Er had zich een dikke deken van stof en afval verzameld op de houten trap, waaronder een paar fijngeknepen bierblikjes en een achtergelaten condoomverpakking. Er waren tieners binnen geweest – vandaar het kapotte raam – maar waarschijnlijk geen krakers. Geen permanente bewoners. Het huis was in de achttien jaar sinds Lens infarct het merendeel van de tijd verhuurd geweest. Maar toen het lang-

zaam in verval raakte en niet meer onderhouden werd, was de kwaliteit van de huurders navenant achteruitgegaan. De laatsten waren zo ruig en verloederd geweest, dat de burens begonnen te klagen. Drie jaar geleden had Rick het uit de verhuur gehaald.

Het was donker in de gang – de lampen in de plafonnière waren doorgebrand – maar hij kende de weg op zijn duimpje. Hij kon geblinddoekt door het huis lopen. Hij vond de bezemkast en een hoop plastic boodschappentassen, maar geen bezems. Wel een oude rolveger die, als hij het nog deed, de meeste glasscherven toch niet zou opnemen. Hij keek in de keuken om zich heen. Nog meer bierblikjes, bierflessen en achtergelaten Big Mac-doesjes.

‘Geen beweging, klootzak!’ riep iemand.

Rick schrok op. Hij draaide zich om en zag een lange, magere, kalende man in een jekker en hoge schoenen.

‘O, jij bent het,’ zei de man. ‘Hé man, leuk je te zien, Rick!’

‘O, hai, Jeff.’ Hij glimlachte opgelucht. ‘Even geleden.’

‘Sorry, joh, ik wilde je niet laten schrikken. Ik dacht dat het die verrekte Rindge and Latin-jochies waren.’ Hij hield een sleutelbos op en rammelde ermee. ‘Wendy heeft me een jaar of drie geleden een set sleutels gegeven en gevraagd of ik een oogje in het zeil kon houden.’

‘Geen punt.’ Rick schudde zijn hoofd. ‘En luister, ik stel het echt op prijs.’

Jeff Hollenbeck woonde in het huis ernaast; hij was er opgegroeid en had het na de dood van zijn ouders geërfd. Hij was een jaar of zo jonger dan Rick. Hij en Rick waren niet echt vrienden, maar ze hadden heel wat potjes basketbal gespeeld, één tegen één op de oprit van Jeffs ouders, met de ring die aan de garagemuur hing. Jeff, altijd al lang, mager en atletisch, had meestal gewonnen. Toen Jeff naar Rindge and Latin ging, de plaatselijke openbare middelbare school,

was Rick naar de Linwood Academy gegaan, zodat hun toch al minimale vriendschap nog verder was verwaterd. Bovendien begon Jeff de spot te drijven met Ricks 'mietjesuniform': de blauwe blazer, het witte overhemd en de rood en grijs gestreepte schooldas. Allemaal gegronde redenen voor genadeloze puberspot, maar niet echt geweldig voor hun vriendschap.

Jeff had op de middelbare school een drugsperiode gehad, was één keer bijna van school getrapt, maar was tijdig genoeg opgekrabbeld om naar het Bunker Hill Community College te gaan. Rick wist niet meer wat Jeff deed voor de kost – iets in de bouw misschien? Zijn kalende hoofd was aan de zijkanten opgeschoren. Als tiener had hij het tot op zijn schouders gedragen. Nu had hij, alsof hij de kaalheid bovenop wilde goedmaken, een dunne, vlekkerig-grijze sik. Zijn ogen waren waterig blauwgrijs.

'Ik denk dat het nieuws dat het huis leegstaat op school de ronde deed en er is een stel jongelui die het gebruiken om te feesten en te neuken of wat dan ook. Als ik ze hoor, kom ik hierheen en jaag ik ze weg. Hoe is het met je vader?'

Rick glimlachte bedroefd en schudde zijn hoofd. 'Nog hetzelfde.'

'Hetzelfde, ja? Ik neem aan dat hij... nog in dat verpleeghuis is?'

Rick knikte. 'Hij eet en wordt de godganse dag voor de tv geparkeerd, en dat is zijn leven, snap je...?' Het was meer dan triest. Het was hartverscheurend zoals zijn vader was geworden.

'Wendy woont nog steeds in Oregon?'

'Washington, maar inderdaad.'

'En jij bent de grote snoeshaan van *Boston Magazine*?'

Rick haalde zijn schouders op, te moe om de naam van het tijdschrift te corrigeren. Dat zou betekenen dat hij ook

zijn functiebenaming moest corrigeren, die geen functie meer was. Plus dat het iets plezierigs had in de echte wereld te zijn, waar het nieuws van zijn ontslag nog niet was doorgedrongen. Het was verfrissend ergens te zijn waar niemand het doffe dreunen van de tamtams kon horen.

Dat hij zelf pas gehoord had toen het al te laat was.

Hij was de laatste die in de gaten had dat hij ontslagen zou worden. Zijn cijfers – abonnementen en losse verkoop in elk geval – waren prima. Hij had tegen Holly gezegd dat hij salarisverhoging verwachtte. Er werd zelfs gesproken over eindejaarsbonussen als het tijdschrift het ‘beter deed dan verwacht’.

Later was hij er natuurlijk achter gekomen dat de praatjes dat zijn dagen geteld waren al weken de ronde hadden gedaan. Mort had een paar rampzalige investeringen gedaan. Hij was gigantisch de boot in gegaan met een goudmijn en een Chinees bosbouwbedrijf. Zijn fortuin was zomaar in rook opgegaan. Tenminste, volgens de geruchten.

Rick kwam erachter tijdens een ontbijt in het Four Seasons, nadat hij had besteld, voordat hij zijn eerste kop koffie leeg had.

Het was niet zo dat hij ontslagen werd, dat was het absoluut niet; zijn functie werd opgeheven. Mort stopte met de papieren editie. Hij kon zich de vette salarissen en onkostenvergoedingen niet meer veroorloven. Trouwens, de luxestrategie werkte niet. De advertentieafdeling gaf altijd korting om de pagina's maar vol te krijgen, vulde de lege plekken te opvallend met huizenadvertenties. Tijd voor ingrijpende veranderingen! Hij sneed in het personeelsbestand, liet zijn overbetaalde redacteurs gaan. Vaste banen werden omgezet in freelancewerk, per stuk betaald, dat wil zeggen per webartikelletje. Het stond Rick natuurlijk vrij de nieuwe hoofdredacteur/uitgever, een verachtelijke kleine rat op dure gym-

pen en met een bespottelijke Buddy Holly-bril, die Rick een jaar geleden had aangenomen als webredacteur, ideetjes voor artikelen toe te sturen.

Tegen de tijd dat zijn omelet met geroosterde asperges en prosciutto werd opgediend was de eetlust Rick vergaan.

‘Woon je nog steeds aan de overkant van de rivier?’ vroeg Jeff.

‘Nee, ik ga verhuizen.’ Rick had geen zin om in details te treden. In elk geval niet tegenover Jeff.

Een opgetrokken wenkbrauw. ‘Hierheen?’

Rick schudde zijn hoofd. ‘Ik bedoel, voor korte tijd, ja, maar het is tijd om te verkopen.’

‘Ze adverteren er al even mee. Geen kopers, hm?’

Rick spreidde zijn handen uit. ‘We hebben één belachelijk laag bod gekregen. Het huis is een krot.’

‘Er moet zeker iets aan gebeuren. Maar het bouwskelet is goed. Als iemand er wat tijd en geld tegenaan zou willen gooien, kan het aardig worden.’

‘Zo denk ik er ook ongeveer over. Misschien een timmerman naar binnen sturen, een stukadoor, de vloeren schuren, nieuw verfje...’

‘Je denkt er toch niet over om het zelf te doen?’

‘Ik peins er niet over. Niet mijn vak.’

‘Heb je al iemand?’

Rick schudde nogmaals zijn hoofd. ‘Mijn banksaldo is een beetje krap. Misschien over een paar maanden.’ Hij zei het nonchalant, alsof het slechts een kwestie van tijd was voordat er een tsunami aan geld binnenrolde.

Jeff bracht zijn gewicht over op zijn andere been. ‘Ik zou het best willen aannemen. Je weet toch dat dat mijn vak is?’

‘O ja?’

‘Ja. Aannemer, timmerman, ingrijpende renovaties, de he-

le reut.' Hij haalde een visitekaartje uit de borstzak van zijn jekker en gaf het aan Rick. JEFF HOLLENBECK AANNEMERS-BEDRIJF, stond er. 'Ik heb nu een paar mannetjes die voor me werken. Ik weet niet wat je in gedachten hebt, maar ik wil je best matsen, weet je – jeugd vrienden en zo.'

'Hm.' Hij had Jeff nooit gezien als een serieuze volwassene, laat staan een geslaagde aannemer.

'Je wilt niet weten wat de huizen in dit blok opbrengen, man. Te gek gewoon. Alsof... ken je het huis van D'Agostino aan de overkant?'

'Ja.'

'Ik geloof dat ze er één komma vijf miljoen voor hebben gekregen, en het is niet half zo mooi als dit... zou kunnen zijn, bedoel ik.'

'Anderhalf miljoen? Voor die gribus?'

'Ik weet het, het is idioot. Ik bedoel, als je er goed wat werk in steekt, zou je er makkelijk twee miljoen voor kunnen krijgen. Meer zelfs.'

'Ik heb er niet echt de... contanten voor, ik moet eerlijk tegen je zijn.'

Jeff knikte. 'We zouden misschien een deal kunnen sluiten. Bijvoorbeeld dat mijn bedrijf het werk doet en ik een deel van de opbrengst krijg. Iets verzinnen wat goed is voor ons allebei.' Hij haalde een pakje Marlboro en een zippo uit zijn zak. 'Mag ik?'

'Neem je me in de maling? Alles om die stank van kattenpis uit mijn neusgaten te verdrijven.'

Jeff grinnikte terwijl hij een sigaret opstak. 'Ik ruik het gelukkig niet.'

'Boven, in de werkkamer van mijn vader, is het niet te harden. Plus dat er ongedierte in de spouw zit.'

Jeff blies twee rookpluimen uit. 'Dus wat denk je ervan?'

Rick zweeg even. Hij dacht: *waarom ook niet?* Dit kon ta-

melijk pijnloos worden. ‘Wanneer zou je kunnen beginnen?’

‘Elk moment. Nu bijvoorbeeld.’

‘Niet druk?’

‘Het is in de winter altijd minder druk. Ik bedoel, ik heb een paar grote klussen in het vooruitzicht voor maart of april...’

‘Het is een interessant voorstel. Als we het eens kunnen worden, bedoel ik.’

‘Nou, denk er eens over na. En laat me intussen eens kijken waar die stank boven vandaan komt. Ik heb zo het idee dat ik het weet.’

Jeff volgde Rick naar boven. ‘Jezus,’ zei hij terwijl hij de condoomverpakking met de punt van zijn schoen aanraakte. ‘Ze kunnen hun eigen smerigheid niet eens opruimen.’

Toen ze in de werkkamer aankwamen zei Jeff: ‘Dus dat was de klap die ik hoorde.’ Hij snoof. ‘Ja, nou ruik ik het. Getver. Wacht even, ik ben zo terug.’

Hij stommelde de trap af. Rick raapte net de grootste glasscherven op toen Jeff in de deuropening verscheen, met in zijn ene hand stoffer en blik en een koevoet in de andere.

‘Dacht dat je deze wel kon gebruiken.’ Hij gaf Rick de stoffer en het blik. Toen zei hij, met de koevoet zwaaiend: ‘Als je het huis echt wilt opknappen, kan ik de muur openbreken om te zien wat het probleem is.’

Rick haalde zijn schouders op. ‘Ga je gang, waarom ook niet?’

Jeff liep voorzichtig naar het midden van de kamer, om de glasscherven heen. Toen bleef hij staan, hield zijn hoofd scheef en luisterde. Even later begon het geritsel opnieuw. Jeff volgde het geluid naar de buitenmuur en bleef toen een paar seconden staan. Hij trok de zware paneeldeur van de kast open aan de druk bewerkte koperen knop. Hij zag het touwtje, het trekkoord, en trok eraan om de kale peer die te-

gen het schuine plafond zat aan te doen.

Jeff knikte glimlachend. ‘Ze zitten in de kruipruimte. Eekhoorns, wed ik. Ze komen binnen door ventilatiesleuven in het dak of knagen gaten in de architraven. Misselijke kleine krenge.’

Hij hief de koevoet op en ramde het kromme uiteinde in de achterwand van de kast. Een stuk muur liet krakend los. Het was geen gestuukt latwerk, zag Rick, maar een vlak stuk multiplex van zo’n vijftwintig of dertig centimeter breed en ongeveer een meter lang.

‘Daar komt ie,’ zei Jeff. ‘Makkelijk zat.’

Hij stapte opzij toen de langwerpige plaat in een wolk van stucwerk op de bodem van de kast viel. Er was een groot gat in de achterwand van de kast verschenen, te smal om erdoorheen te kruipen, maar breed genoeg om een glimp van het schemerige interieur op te vangen. Er klonk een gepiep en een snel trippelen, als van regen op het dak, het paniekerige scharrelen van kleine beestjes.

‘Eekhoorns,’ zei Jeff. ‘Ik wist het wel.’ Hij hoestte. ‘Wauw. Smerig.’

Rick deed een stap naar voren om het te bekijken.

‘Ik heb de pest aan eekhoorns,’ zei Jeff. ‘Niets meer dan ratten met een pluimstaart.’

Hij ramde de koevoet nogmaals in de wand en trok de volgende plaat los, die met een krijzend geluid van spijkers op hout losliet en op de bodem kletterde.

‘Geen stucwerk hier,’ zei Jeff. ‘Raar. Alsof ze dat multiplex alleen hebben geschilderd.’

‘Wat is het, een nest?’ vroeg Rick. ‘Ik wil niet dat die verrekte eekhoorns door het huis rennen.’

‘Nee, als er een nest is, zit dat waarschijnlijk aan de andere kant van het huis. Dit hier is hun latrine.’

‘Latrine?’